

[Justitsministeren.]

ning, at det er urimeligt, at unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar absolut skal straffes. Antallet er nu steget til mellem 600 og 700 og kommer vistnok i Aar op over 700. Den Udvikling, der gjorde sig gældende fra 1866 til 1905, har saaledes ogsaa gjort sig gældende i Tiden efter 1905, og den medfører, at det ikke mere kan staa som en Undtagelse, at saadanne unge Mennesker fritages for Tiltale, men at det maa være Hovedregelen. Da derfor Antallet af Sager, der sendes ind til Justitsministeriet, stadig stiger, foreslaas der i dette Lovforslag — ikke nogen reel Ændring, men blot en Ændring af den praktiske Fremgangsmaade indenfor Administrationen, idet det foreslaas, at alle de Tilfælde, hvor Tiltale frafalder — hvilket vi jo alle mener er det naturligeste i de fleste Tilfælde — allerede kan afgøres af Statsadvokaten, ud fra den Betragtning, at naar Statsadvokaten indstiller til Ministeriet at frafalde Tiltale, gør vi det ogsaa; men saa er det meningsløst, at Sagen skal udsættes for at vente paa den Ekspedition, som nødvendigvis vil tage nogen Tid. Dette gaar i mange Tilfælde ikke blot ud over vedkommende unge Mand, men ogsaa ud over hans medskyldige, som maaske er tilstrækkeligt gamle til at blive straffet, idet Sagen jo ogsaa vil blive opholdt for deres Vedkommende, naar en Del af Sagen skal ind til Justitsministeriet. Vi mener derfor, at det er praktisk, at disse Sager vedrørende Frafald af Tiltale afgøres af Statsadvokaten, og vi mener, at den nu gældende Regel om, at Statsadvokaten afgør Tiltalspørgsmaalet, bør staa ved Magt ogsaa i Fremtiden, dog saaledes, at de Sager, hvorom han er i Tvivl, indsendes til Justitsministeriet eller Rigsadvokaten. Hvis han er i Tvivl, men kommer til det Resultat, at han vil frafalde Tiltalen, kan han selv afgøre Sagen. Hvis derimod hans Tvivl resulterer i, at han desuagtet mener, der skal rejses Tiltale, skal Sagen indsendes til Justitsministeriet.

Jeg tror, at denne Fremgangsmaade ikke blot vil betyde en Lettelse for Administrationen, men at den vil være til Fordel for alle de unge Mennesker, som kommer i Konflikt med Loven. I de fleste Tilfælde er det selvfølgelig godt for dem at slippe for Tiltale, men der er en anden Ting, som kan være lige saa vigtig, nemlig at de slipper hurtigt, saaledes at de kan fortsætte i deres Plads. Man ser ofte, at den paagældende Arbejdsgiver siger: Vi vil gerne beholde vedkommende unge Mand, men ikke før det

Spørgsmaal er afgjort, og saa maa han gaa hjemme, maaske hos Forældre, der ikke har Raad til at have ham gaaende, og kommer derved let ind paa Skraaplanet igen. Man vil kunne indvende herimod — det er ogsaa blevet indvendt, og det ikke uden nogen Berettigelse —, at naar Statsadvokaterne skal afgøre disse Sager, vil der let blive Uensartethed i Afgørelserne. Dertil vil jeg dog sige, at det er mere tilsyneladende end reelt, for allerede nu vil det, da det er umuligt for Ministeriet, som ikke har haft personligt at gøre med de paagældende, at skønne over deres Sag alene ud fra Papirerne, faktisk være saaledes — og det tror jeg tidligere Justitsministre vil bekræfte —, at Ministeriet altid følger Statsadvokaternes Indstillinger, og derved kan der altsaa ogsaa opstaa nogen Uensartethed. Men for at modvirke for megen Uensartethed er det Hensigten, som det fremgaar af Bilagene, at udstede Cirkulærer til Statsadvokaterne, hvorefter de skal holde Rigsadvokaten, eventuelt Justitsministeriet underrettet om, hvor mange Sager der har været, og hvor mange der er blevet tiltalt for de forskellige Forbrydelseskategorier; derefter vil man i Justitsministeriet skønne over, om der er nogenlunde ensartet Praksis rundt omkring, og eventuelt rette derved.

Det er ikke Meningen, at Partierne gennem Vedtagelsen af dette Lovforslag binder sig i Spørgsmaalet om Straffelovens endelige Udformning. Det er fremhævet af de forskellige Partier i Folketinget, at de gik ud fra, at de stod frit paa dette Punkt, og det er en Selvfølge. Det foreliggende Lovforslag tilsigter blot en rent praktisk Ordning af en hel Del Sager, som nu forvolder Ulejlighed til mange Sider og er til Besvær for de Mennesker, de angaar.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling. Af Hensyn til, at vi gerne vil have en bestemt Dag, da den nye Ordning kan træde i Kraft, er det foreslaaet, at Loven træder i Kraft den 1. Januar 1929.

Marie Christensen: Formaålet med det foreliggende Lovforslag er at forenkle og fremskynde de Sager, der angaar unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar, som er kommet i Konflikt med Lovene, og det er jo et Formaal, som vi ganske kan billige. Som det fremgik af den højtærede Justitsministers Tale, er Antallet af unge Mennesker, der fritages for Tiltale, stærkt stigende, og det er jo et Vidnesbyrd om, at den Tankegang mere og mere vinder Hævd, at det er bedre at anbringe saadanne unge